

Шепіт

Про книгу

Ноа приїжджає з мамою в старовинний будинок у забутому селищі, щоб провести в ньому відпустку. Але щось дуже лячне й тривожне йде від цього старого будинку. І здається, тільки Ноа відчуває це. Однак незабаром події набирають обертів. Знайомство з гарним, але вельми таємничим хлопцем Девідом. Слідом нова хвилююча гра, яка змушує пульс прискоритися. Усього лише шматочок паперу та блюдце викликають на спілкування дух дівчини. Вона стверджує, що загинула в цьому будинку 30 років тому.

ІЗАБЕЛЬ АБЕДІ

ШЕПІТ

Ізабель Абеді Шепіт

Автор Isabel Abedi

© 2005 by Arena Verlag GmbH, Würzburg, Germany

© Болдирєва Н. В., обкл., 2021

© Волкова М. В., переклад, 2021

© ТОВ Видавництво «Ранок», 2021

ISBN 978-617-09-7061-9 (epub)

Усі права збережено.

Жодна частина цього видання не може бути відтворена в будь-якій формі без письмового дозволу власників авторських прав.

Серія «Young adult. Сучасна проза».

Даний переклад опублікований за домовленістю
з Arena Verlag GmbH, Würzburg, Germany.

Оригінальна назва: Whisper.

www.arena-verlag.de

Усі права застережено.

Абеді Ізабель

A14 Шепіт / Ізабель Абеді; пер. з нім. М. В. Волкової. — Харків: Вид-во «Ранок», 2021. — 272 с. — (Серія «Young adult. Сучасна проза»)

ISBN 978-617-09-6458-8

Ноа приїжджає з мамою в старовинний будинок у забутому селищі, щоб провести в ньому відпустку. Але щось дуже лячне й тривожне йде від цього старого будинку. І здається, тільки Ноа відчуває це. Однак незабаром події набирають обертів. Знайомство з гарним, але вельми таємничим хлопцем Девідом. Слідом нова хвилююча гра, яка змушує пульс прискоритися. Усього лише шматочок паперу та блюдце викликають на спілкування дух дівчини. Вона стверджує, що загинула в цьому будинку 30 років тому.

Ноа й Девід у жаху: це був оптичний обман чи будинок і справді приховує жорстоке вбивство? Наймовірний роман від майстра слова Ізабель Абеді змусить полоскотати нерви.

УДК 82-311.3

ІЗАБЕЛЬ АБЕДІ

ШЕПІТ

ОДИН

Ненавиджу, ненавиджу, ненавиджу його! Він везе мене в цей будинок, наче багаж: не тому, що він гарний, а лише тому, що це така вимушена необхідність — мати його при собі, наче громіздку парасольку. Необхідності в мені немає, але я можу стати злом, з якого він питиме отруту.

Еліза, 3 липня 1975 року

Ноа вперше побачила селище, коли Кет, наспівуючи, звернула з головної дороги, обсадженої деревами, на вузьку під'їзну стежку. Заколисане в блідо-жовтих пшеничних полях та густо-зелених луках, воно розстелялося під їхніми ногами. Навкруги, здавалося, панувала майже неземна тиша. Хоча небо було чисто-блакитним, а повітря настільки нерухомим, що жоден лист не трипотів на високій вербі поруч із ними, пахло дощем.

Через роки Ноа згадає той перший погляд, ту дивну суміш очікування й небажання, які виникли в ній у той момент, і те, що відбулося за кілька секунд по тому. Вона згадувала полохливе нявкання Оладки, дряпання її тупих пазурів об кошик, щоб вибратися звідти, і пронизливий крик Гілберта, що прорізав спів Кет, як ніж. Але було запізно. Кет не встигла загальмувати, і наступної миті на дорозі перед ними вже лежав олень зі скляними, розбитими очима. Саме тоді Ноа перервала своє мовчання, яке тримала п'ять з половиною годин.

— Кет, дідько, Кет, ти його вбила!

Кет підняла руки й опустила їх знову в безпорадному жесті, потім озирнулася на свого друга Гілберта, який стояв поряд із пасажирськими дверима і дивився на мертву безмовну тварину. За його головою й гладким оксамитовим хутром Ноа могла сказати, що це був дорослий, але ще молодий олень.

Брунатну спину вкривали кремові плямки, хутро на животі було бездоганним молочно-білим, але чорні намистинки-очі нерухомо

дивилися в небо, а ніс був ще мокрим, ніби життя трималося за нього. Він блищав майже так само яскраво, як кров, що тонким червоним слідом розтікалася на дорозі під головою тварини. У цю мить Ноа соромилася свого бажання сфотографувати оленя.

— Нам треба прибрати його з дороги, — сказала вона нарешті. Голос пролунав спокійно і впевнено, а Кет, гучна та енергійна Кет, лише мовчки кивнула дочці, заправила мідно-руде пасмо за вухо та схопила тварину за передні ноги. Гілберт нічого не робив. Він просто стояв там: його масивна постать була нерухома, а кругле обличчя бліде, як місяць.

Ноа взяла оленя за задні ноги й разом із Кет підняла його, щоб перенести на узбіччя. Вона здивувалася тому, наскільки тіло тварини важке, майже так само важке, як тіло людини.

— Ми повинні його поховати, — прошепотіла Кет, повертаючись назад до машини. — Маємо віддати останню шану бідній істоті.

Тепер до котячого галасу Оладки приєднався Хічкок. Його нявкання було більш похмурим, більш горловим, і Ноа подумала, що він, напевно, погодився з тим, що сказала Кет.

Але де вони мають поховати оленя? Для цього їм довелося б узяти його із собою, а це було неможливим. Зелений «ленд ровер» Кет був напханий валізами, постільною білизною, пальто та гумовими черевиками, коробками з книжками Гілберта, його тисячею сортів чаю, товстою статуеткою Будди, каструлями, пательнями та ножами з нержавіючої сталі Кет, фотоапаратурою Ноа та десятками інших речей.

— Ми можемо повернутися по нього згодом, — сказала сама до себе Кет, коли всі повернулися до машини. — Так, саме так і зробимо, приїдемо сюди пізніше та заберемо тварину. Може, нам хтось підкаже, де нам його поховати. — Кет хитнула кучерями, зробила глибокий вдих — і знову стала такою, як раніше. — Окей. Не хочу, щоб це зіпсувало нам відпустку. І хай там як, а моя ображена дочка знову зі мною розмовляє. Що ти на це скажеш, Гілберте?

Гілберт не відповів, Ноа закотила очі під лоба, а Кет розсміялася, лунко, як дзвіночок, ляснула Гілберта по нозі дужою рукою, яка зовсім не гармонувала з її струнким тілом, і завела двигун. Кет завжди була такою: вона могла просто відпустити ситуацію, проковтнути неприємність, немов застряглу жабу, — і все дійсно зникало, ніби ніколи й не було.

Ноа дивилася вперед, але її не полишало відчуття, що олень дивиться вже не в небо, а на неї — на неї, Гілберта і Кет, спостерігаючи, як вони їдуть на зниженій швидкості по вузькій дорозі в селище.

На знаку з правого боку вулиці, на який з усмішкою вказувала Кет, було написано: *«Наше селище має стати красивішим!»*

— Ми саме вчасно. Дідько, Гілберте, годі тобі. Такі речі інколи трапляються, розумієш? Вони трапляються в фільмах, трапляються в книгах, чому вони не повинні траплятися й у реальному житті? Я маю на увазі, ну це ж автентично, не вважаєш?

— Це віщує біду, чорт забирай, — у голосі Гілберта чулася істерика. — Це погана прикмета, Кет! У фільмах, коли починається така сцена, ти напевно знаєш, що станеться далі.

— Ой, лайка теж приносить невдачу. А тепер опануй себе, заради Бога! Ми на місці!

Кет поклала долоню на сигнал та тричі швидко натиснула. Ноа різко видихнула. Невже мати не може не привертати увагу, хоча б раз? Хіба не досить того, що вони будуть головною темою не пізніше завтрашнього ранку?

Вони дісталися до нижньої частини села, але гучне прибуття Кет, схоже, залишилося непоміченим. Сільська вулиця була порожня. Навпроти покинутого паба стояла телефонна будка, і поки Кет повільно їхала далі, Ноа встигла побачити, що тут усе ще використовують монети. Будинки вишикувалися на узбіччі дороги. Це були сірі, бежеві, блідо-коричневі цегляні будівлі, наче вицвілі на сонці, із завішаними фіранками або повністю зачиненими віконницями. Вони виглядали покинутими, а село, яке ще кілька

хвилин тому здавалося Ноа візерунковою ковдрою на зеленому тлі, зараз дмухнуло на них ворожістю.

Лише за кілька сотень метрів, у верхній частині села, картина стала дещо привабливішою. Другий паб, повз який вони проїжджали, здавався майже привітним, як порівняти з першим. На блискучій чистій вивісці яскраво-зеленими неоновими літерами було написано «Подвір'я Кропп».

Перед вікнами висіли квіткові ящики, де росли фіалки. Навіть попід дахом був квітник, який дивився вниз, наче око. У відчинених дверях з'явилася жінка з білосніжним волоссям. Воно обрамляло її худе обличчя, наче вінок. Лівою рукою вона стискала рукоятку чорного ціпка. Жінка зупинилася в проході та дивилася на них. Кет просигналіла двічі, але коли Ноа озирнулася, жінка вже зникла.

По вуличці ліворуч фермер у зачовганих брудних гумових чоботах гнав поперед себе своїх корів, сім худобин, усі чорно-білі, з лінивими мордами та з повними вим'ями, які колихалися сюди-туди під час ходьби. Коли Кет повільно проїжджала повз них, одна з корів замукала, і фермер підняв руку.

Його ніс був схожий на картоплину, а в напіввідкритому роті, здавалося, не вистачало половини зубів. Мимоволі руки Ноа потягнулися до камери, і на цей раз їй було не соромно.

— Гадаю, це був Галшайт, наш орендодавець, — сказала Кет. — Мій асистент описав його саме так. Селище теж, до речі. *Фантастика*, тут усе наче з книжки з малюнками. Дочекатися не можу, щоб побачити будинок.

Її асистент був студентом факультету кіно, який не тільки допомагав їй під час зйомок, а й виконував інші доручення. Він приїжджав сюди минулого тижня, щоб підписати договір оренди та забрати ключі для Кет. Ноа досі не могла повірити, що Кет так надовго орендувала цей будинок, жодного разу на нього не подивившись.

Гілберт натиснув кнопку, щоб опустити вікно. У машину ввірвався запах свіжого коров'ячого гною. Оладка видала ще один жалібний звук, а Хічкок зашипів.

— Все гаразд, котики, ми вже майже на місці, — заспокоїла їх Кет. — Настав час і вам, розпеченим котам, навчитися самотужки добувати собі їжу. Свіже мишаче філе, що скажете? Гіле, подивись-но ще раз на маршрут. Ліворуч у кінці вулиці, потім праворуч і знову ліворуч, так?

Гілберт кивнув, і за дві хвилини Кет загальмувала перед зачиненими воротами. Це були прості ворота з дроту та дерева, закріплені на залізних петлях двох стовпів. А за ними, оточений великим, майже круглим садом, що ряснів луговими квітами, горіховими та фруктовими деревами, стояв будинок.

Будинок, який Ноа пізніше охрестить власним іменем. *Shenim*.

У недалекому майбутньому, коли це літо закінчиться, Ноа почує від Кет думку, що будинок, у якому траплялися подібні речі, мусив би мати інакший вигляд. Будинок із закутками і похмурими залами; із високими стінами, що відгукуються луною при найменшому шумі; будинок із довгими зигзагоподібними коридорами, рипучими сходами і таємними куточками... Будь-який режисер обрав би такий будинок, можливо, у Шотландії або Англії, далеко і з видом на безлюдні пейзажі.

Шепіт не мав нічого спільного з усім цим. Це був простий двоповерховий фахверковий будинок із фасадом, який обвалився, плямами зеленого моху на чорному даху і прибудованим сараєм іззаду. Свій вік дім приховував, так само, як і свій темний секрет. Але це було саме те, чого хотіла Кет, а те, що вона хотіла, вона отримувала — це був закон.

Коли мати Ноа вийшла з машини і роздивилася навкруги, вперши руки в боки, вона видала захоплений зойк, через який із горіхового дерева чкурнув переляканий товстий горобчик. Обличчя Гілберта поволі набувало кольору, а на його пухких щоках з'являлася усмішка, яка, на думку Ноа, робила його схожим на щасливе немовля.

— П'ятсот років, — вигукнула Кет з перебільшеним трепетом, кладучи долоню на чорну дерев'яну балку. — Наша домівка для

відпустки налічує п'ятсот років. Оце так! Я зараз з'їду з глузду від радощів.

— Здається, ти вже, — впевнено сказала Ноа та кивнула головою на сусідній будинок, де з-за відсунутої фіранки визирнуло жіноче обличчя. — А ось і перші глядачі. Можеш почуватися як удома, Кет.

Кет зі сміхом відкинула назад свої кучері, а Ноа витягнула котячий кошик із заднього сидіння.

— Я можу їх випустити?

— Зачекай.

Кет запустила руку в кишеню своєї червоної шкіряної куртки в пошуках ключів, які забрав для неї асистент.

— Зажди хвильку, впустимо їх обох всередину першими. Ці два міські невротики до такого не звикли, не те що ми. Не хочу більше ніяких смертей під час відпустки.

Коричневі вхідні двері відчинилися зі стогоном, наче з великим зусиллям, і коли ледве прочинилися, заклинили, через що Гілберту довелося протискуватись у будинок. За ним усередину просунулася Кет, а потім і Ноа, із кошиком у руці. Передпокій був таким маленьким, що їм довелося тулитися одне до одного. Підлога услана старим кахлем, біля вхідних дверей стояла дерев'яна шафа для одягу, а перед сходами — підставка для парасольок. Однак серед усього того найбільше Ноа вразив запах. Так, пахло... парфумами, жіночими парфумами; пряний, трохи солодкий і настільки різнобарвний аромат, ніби хтось, хто щойно побризкався ними, пройшов повз Ноа. Роздратована, вона подивилася на двох супутників. Ані Гілберт, ані Кет не могли користуватися ароматом Жан-Поля Готьє.

Можливо, хтось приходив перевірити будинок напередодні? Може, дружина фермера? Це, звичайно ж, було можливим, проте... цей аромат був у цьому домі ще більшим чужинцем, ніж вони, Ноа, Гілберт і насамперед Кет. Невже вони не відчували? Щойно Ноа хотіла їх запитати, аромат зник. Наче його ніколи не було. Похитавши головою, Ноа пішла за матір'ю та Гілбертом на кухню, де пахло саме так, як має пахнути в старому фермерському будинку, в якому давно

ніхто не мешкав: пилом і затхлим повітрям, мертвими мишами та трохи самотністю. Раптом Ноа здригнулася. У цьому домі було холодно, холодно та моторошно, наче він забарикадувався від літа.

З котячого кошика пролунало жалісливе нявчання.

— Уже можна, Кет? — запитала Ноа. — Можу я їх вже випустити?

— Так, давай.

Кет кинула свою сумку на кухонний стіл і зникла в задніх дверях кухні, що вели до ще холоднішого коридору, який переходив у льох для вугілля. Ще один підвал був схований за кривими дерев'яними дверима, які були зліва від входу на кухню. Очі Ноа блиснули від нетерпіння. Тут вона облаштує свою темну кімнату, яку пообіцяла їй Кет.

Але спочатку треба випустити з «в'язниці» котів. Чорний, як крила ворона, Хічкок вистрибнув із кошика першим. Поважно, як старий лорд, оглянув своє нове помешкання. Оладка перелякано поповзла слідом. Ноа всміхнулася. Оладка і справді скидалася на оладок — товстий, жирний, круглий оладок, із рудою шерстю і таким вгодованим тілом, що її незграбні лапки ледь виднілися під усім тим беконом.

— Ну, товстунко, ось ми й на місці. Ласкаво просимо у вигнання.

— Та припини, не будь така напружена, мала. — Гілберт обійняв Ноа за плечі. — Ми чудово проведемо час у прекрасному Вестервальді, а якщо Кет випробовуватиме наші нерви, ми зачинимо її в льоху для вугілля.

Ноа притулилася головою до його плеча. У дуже короткий список плюсів цієї примусової відпустки найдавніший приятель Кет потрапив одразу після обіцяної темної кімнати та новенької дзеркальної камери. Натомість Кет очолювала список мінусів. Проблема була не в сільській місцевості. Ноа переймалась через необхідність провести кілька тижнів у невеликому приміщенні разом із Кет. Присутність матері вже розходилася будинком, заволодівала кожним його куточком, заповнювала кімнати до низьких стель, а все інше ніби відсувалося на другий план, навіть громіздкий Гілберт, який, здавалося, не помічав нічого.

— Отже, тут унизу мої володіння, — гукнув він із тих двох кімнат, що розташовувалися біля кухні. Насправді це були швидше камери, а не кімнати, дві поєднані між собою камери з брудною дерев'яною підлогою, облізлими шпалерами та самотньою лампочкою, що освітлювала прості меблі: селянську шафу, два потертих м'яких крісла та маленьке ліжко, пофарбоване в синій.

«Нехай благословення Боже буде з вами» було написано давньонімецькою за запиленою скляною рамкою, яка висіла над ліжком, і вдруге після приїзду Ноа не змогла стримати посмішку. Уже цей вислів робив цю кімнату наче створеною для Гілберта.

Ноа та Кет мали спати нагорі: це вони обговорили, щойно отримали від фермера план будинку. Тут і мови не було ані про скрипучі сходи, зигзагоподібні коридори та закутки. Тільки друга сходинка видавала невеликий скрип, коли вони підіймалися нагору. Коридор, що вів до спальні, вітальні та замкненого горища, був не набагато більшим за передпокій. Єдиним предметом меблів тут була стара шафа, заставлена книгами. А з низьких вікон можна було побачити лише невеликий сад.

Кет отримала обидві великі кімнати ліворуч, а Ноа — маленьку квадратну праворуч. Та розташовувалася просто за вітальною і була облаштована найнеобхіднішими меблями, як і кімната Гілберта. Погляд Ноа блукав від темно-коричневого грубого ліжка до простої шафи з фанери та зупинився на дивані, що складався з кількох матраців. До стіни біля вікна притулилося дзеркало. Тут теж стіни вкривали пожовклі шпалери — колись вони, напевно, були білими, білими з крихітними червоними трояндочками, — а на стелі в одному місці обсипалася штукатурка. Просто чудово. Попереду чекало багато-роботи.

Ноа поставила дорожню сумку, провела рукою по чорному волоссю, що сягало плечей, та підійшла до дзеркала. Але від віддзеркалення її відокремлював товстий шар пилу. Посередині дзеркала хтось написав слово, яке все ще можна було розібрати. *Білосніжка*.

Букви мерехтіли яскраво-червоним кольором під товстим шаром пилю, і Ноа пильно вдивлялася в це слово, поки не почула гучне муркотіння. Оладка просунула товсту мордочку крізь двері, а потім незграбним стрибком приземлилася на дивані-матраці. Вона лизнула лапу та роздратовано нявкнула до Ноа, мовляв: «Коли будемо їсти?»

— Ну гаразд, народе, нумо розпакуймо найважливіші речі, розпалімо пічку, а тоді сходімо подивитися, що нам може запропонувати сільський паб, — прогрімів голос Кет крізь стіну. Ноа застогнала. Із такими тонкими стінами вона знатиме роль Кет у новому фільмі до останнього слова вже до кінця літа.

Кет була актрисою, однією з небагатьох, якій це «вдалося», як казав Гілберт. Після останньої стрічки «До крові», романтичної драми в Третьому рейху, Кет потрапила на перші шпальти всіх головних журналів. Преса називала її «Катерина Велика», і не було тижня, щоб їй не телефонував бодай один журналіст із проханням дати інтерв'ю. Кет це подобалося, вона відчиняла двері кожному фотографу — всі двері, навіть ті, що вели до кімнати Ноа, за що остання покарала матір трьома днями крижаного мовчання. Відтоді дівчина почала замикати двері до своєї кімнати. Однак у цьому домі ключів не було.

Розпаковувати речі Ноа не стала. У цьому не було жодного сенсу. Шафа була настільки запиленою, що Ноа вирішила найперше — застелити ліжко. Вона пішла по воду, щоб помити шафу, однак рідина, що лилася з крана, була настільки холодною, що Ноа здригнулася. Тоді вона пішла в кімнату Гілберта, сіла на ліжко і виглянула у вікно. Надворі вже почало сутеніти, і Ноа здивувалася, як швидко блідий сірий колір перетворився на темряву. Світло було лише в цій кімнаті, у ванні, у задній частині дому та у вітальні, де Кет намагалася розтопити піч.

— Доки ми тут наведемо лад, щоб можна було жити, відпустка закінчиться, — проскиглив Гілберт. — Кет не могла забронювати нам щось хоча б на дещицю більш люксове?

Він уже повісив свої вишукані сорочки до шафи і тепер шукав місце для Будди. Нарешті, зітхнувши, обрав підвіконня, яке було трохи

відчищене від пилу. Його банки з чаєм були складені на підлозі перед ним, а коробки з книгами стояли відкритими біля дверей.

Гілберт поправив круглі окуляри та озирнувся, хитаючи головою. Йому було п'ятдесят три, рівно на двадцять років старший за Кет, проте, на думку Ноа, він здався набагато молодшим. Зморшки на його обличчі з'являлися, лише коли він сміявся, світло-блакитні очі сяяли, як у малого хлопчика, а світло-руде волосся виблискувало так, наче він щойно повернувся зі знімального майданчика реклами шампуню. Але тепер волосся теж було в пилюці, а на лобі Гілберта — смуга бруду.

— Я б хотів розкласти мої скарби на книжковій полиці, — пробурмотів він, витираючи руки об джинси, — але її треба ще зробити. Книжкову шафу в коридорі нагорі вже зайняли наші попередники, а наскільки я знаю Кет, із цим мотлохом вона нізащо не розлучиться.

Ноа ще не бачила ту шафу, а от скарби Гілберта вона знала дуже добре. Вони називалися *«Служба космічного порядку»*, *«Побажання для Всесвіту»*, *«Оракул жувального ведмедика»*, *«Ви та ваша тварина сили»*, а ще *«Посібник з парapsихології»*. Останній Гілберт поклав на своє ліжко. Він уже почав читати його під час поїздки. Це була громіздка трьохсотсторінкова книжка про некромантію, спіритичні сеанси та пророцькі сни, яку він закінчить не пізніше ніж за два дні.

Як казала Кет, Гілберт ковтав книжки. Езотеричні книжки з неможливими заголовками та ще більш неможливим вмістом. Вони з Кет познайомилися тринадцять років тому в його езотеричній книгарні, коли Кет мала зіграти в серіалі мертву жінку, що воскресла, тож шукала довідковий матеріал, щоб підготуватися до ролі. Ноа було три роки, коли Кет разом із нею завітала до книжкової крамниці Гілберта. Поки Ноа сиділа в крихітному куточку з дитячою літературою та гортала книжки з картинками, Кет отримувала поради від Гілберта, сміялася разом із ним знову і знову і, врешті-решт, запросила його на вечерю. Адже попри свою *«езотеричну пришелепкуватість»*, якою Кет дражнила його й досі, Гілберт був

найрозумнішим чоловіком, якого мати Ноа коли-небудь зустрічала, а зустрічала вона чимало. Ноа вже давно відмовилася від спроб порохувати всіх чоловіків, з якими Кет познайомилася за шістнадцять років. Не могла і не дуже хотіла. Гілберт був геєм, за що Ноа була йому безмежно вдячна. Бо через це він залишився другом Кет і став для Ноа заміником батька. Або заміником матері, як жартома казав сам Гілберт.

— Отже, народе, піч розтоплена, ходімо їсти.

Кет з'явилася в дверях, склавши руки на стегнах і випромінюючи притаманну їй рішучість, із беззаперечним виразом обличчя. Назовні було вже так темно, що кухня за її палаючим волоссям перетворилася на чорну діру.

Поруч із дверима в коридорі стояли котячі миски, наповнені по вінця їжею. Дозвіл на полювання на мишей Кет вирішила відкласти на потім. Оладка створювала шум у кімнаті, куштуючи їжу, але коли Ноа вийшла в сад, усе стихло. Фіранки сусіднього будинку тепер були запнені, лише десь далеко гавкав собака.

Поки Гілберт замикав двері, а Кет голосно вдихала чисте сільське повітря, Ноа роздивлялася ліхтар перед будинком. Його жовте світло мерехтіло так, ніби ворушив вітер, і саме тієї миті Ноа вперше відчула, ніби хтось за нею спостерігає. Вона швидко повернула голову вбік будинку. Але світло було вимкнуте, вікна — темні. Ноа спробувала придушити це дивне відчуття, проковтнути його, як це завжди робить Кет. Але Ноа не була Кет, тож, коли вона прямувала вузькою стежкою до садових воріт, це неприємне відчуття стояло їй в горлі кісткою.

ДВА

Складається враження, що він зберігає слова вдома, аби потім висипати їх усі надворі. Сільські дурні крутяться навколо нього, наче бджоли, що злетілися на мед, і тепер ловлять кожне його слово. Лікар з міста зі своєю прекрасною донькою. Я не кажу ні слова. Моє обличчя наче блюде, і я хочу, щоб хтось об нього поранився.

Еліза, 5 липня 1975 року

На небі вже засвітилися перші зірки. Немов срібні точки, вони заповнили чорне полотно над селищем. Вулиця, що тягнеться крізь село, все ще була порожня, з хліва доносилося тихе мукання корови, а з боку тротуару, що по діагоналі від паба, чулися голоси. Вони належали двом парубкам, які стояли на автобусній зупинці спинами до дороги.

— Ящик пива й дві банки *Red Bull* — я все вип'ю...

— Не мели, старий. Ти такий дрищ, що вже після першої банки валятимешся в кущах.

— Ба, Деннісе, хто б казав. А чи не ти вчора на пасовищі блював...

Ноа змусила себе прислухатися, щосили намагаючись відсунути образи, що виринали в її підсвідомості, на другий план. Але не змогла. Спогади з'являлися один за одним, наче непрохані гості: гараж Кет, що перетворився на майданчик для танців з мерехтливим червоним світлом. Свен'я та Надін, обидві вцент п'яні. Величезні ящики, крихітний танцмайданчик. Ноа у центрі в оточенні інших однолітків. Очі Хайко. Його темні очі, що виблискують і сміються. Його рука, яка тягне Ноа з підвалу нагору, до кімнати, і... Вона притиснула долоні до скронь і люто похитала головою. «Ні, не згадуй, не зараз, не тут!»

Ноа вчепилася в руку Гілберта й уткнулась обличчям в його м'яку замшеву куртку. Він погладив її по голові, ніби знав, із чим вона бореться всередині себе, ніби він також знав, чому вона зрештою

погодилася на цю відпустку замість поїздки зі своїми так званими друзями на острів вечірок Міконос, де тітка Свен'ї керувала маленьким готелем. Так, Гілберт, безумовно, знав. Зрештою, саме він був біля ліжка Ноа тієї ночі. Він. Не Кет. Не Свен'я і не Надін, яким Ноа ніколи не розповідала, що трапилося. Вона не розповіла навіть Гілберту, лише втішалася тим, що той поряд. Іноді Ноа відчувала, що він замінює їй не лише батьків, а й друзів, які були їй так конче потрібні. Друзі, з якими вона могла би робити більше, ніж просто веселитися, напиватися або тинятися якимись торговими центрами. Друзів, з якими можна було говорити не лише про дизайнерські речі, хлопців, худі чи товсті сідниці дівчат або ж замалі чи завеликі груди. Друзів, які б не питали повсякчас про Кет, мріючи потрапити на її чергову прем'єру. «Гей, дивіться, я дружу з дочкою Катаріни Таліс». Ноа різко видихнула. Скільки часу знадобиться Кет, щоби стати центром уваги й тут? Кілька днів? Чи годин?

Перед пабом стояв старий бусик «фольксваген», пофарбований у темно-синій, майже чорний колір та розмальований у зірки.

Ноа підійшла до машини ближче. Хтось доклав чималих зусиль, і вийшло приголомшливо.

Здавалося, ніби автобус хотів позмагатися з небом. Тисячі зірок розсипалися на поверхні машини — Ноа навіть вдалося знайти Чумацький Шлях і Велику Ведмедицю.

— Пахне травною, — сказав Гілберт.

Кет засміялася.

— Ми ж у селищі, Гіле, звісно, тут пахне травною...

— Ні, іншою травною, травкою. — Гілберт похитав головою, втягнув носом повітря, і тепер Ноа теж відчула той запах. Без сумніву, хтось курил травку. Але дивно... запах доносився згори. Ноа закинула голову назад і побачила хлопця. Він сидів високо на гребені даху, добре захищений за димарем і покровом темряви. Темна фігура, яку можна було побачити землі, тільки якщо придивитися.

Кет саме підійшла до Ноа ззаду. Дівчина швидко відвернула голову в інший бік. Вона знала Кет, знала, що та обов'язково б щось крикнула

тому хлопцеві. І Ноа була не в настрої зараз вислуховувати її. Натомість Кет привернула увагу інших підлітків. Чотири парубки, ледь старші за Ноа, сімнадцяти, може, вісімнадцяти років, у світлих вузьких джинсах, світшотах і кросівках.

— Чуваче! — озвався один із хлопців, що тримав у простягнутій руці банку пива, до своїх приятелів. — Чуваки, подивіться он туди...

Кет підвела підборіддя, і Ноа заплющила очі, однак голос Кет таким чином було не приглушити.

— Привіт, солоденький. А ти знаєш, що, коли так напиватися, можна стати імпотентом?

Парубок, кремезний, гарний на вигляд хлопчина з рудим волоссям, якого один з приятелів кликав Деннісом, заляк. Його простягнута рука застигла в повітрі, а троє інших з іржанням ляснули один одного по плечах.

— Кет, ми вже можемо зайти? — Ноа потягнула Кет за рукав. Їй було страшенно незручно стояти тут, але раптом вона зрозуміла, що це не через парубків на іншому боці вулиці, а через хлопця на даху. Вона почула тихий сміх згори чи лише надумала його? Тоді Ноа обережно зиркнула нагору, але таємнича фігура вже зникла.

У барі пахло димом, дешевим спиртним і холодним гороховим супом.

З десяти чи близько того столів, вкритих поліетиленовими картатими скатертинами, був зайнятий тільки один. «Стіл для завсідників» було написано на табличці, що розташовувалася на великій порцеляновій попільничці, а навколо стояло з десяток чарок. Коли Кет закрила за собою двері, Ноа на мить відчула, що час ніби зупинився.

Чоловіки за столиком для завсідників, — а всі, хто за ним сидів, були чоловіками, — озирнулися і витріщилися на гостей з відкритими ротами, наче в бар зайшли три прибульці.

Хазяїн за стійкою припинив наливати пиво, і в мертвій тиші, яка заповонила паб, пролунав голос рудоволосого чолов'яги з бичою шиєю:

— Чи сьогодні День матері?

Пролунав несамовитий регіт. Гілберт зробив крок назад, Кет уже було відкрила рота, щоб дати відсіч, коли раптом із-за завіси з намистин поруч зі стійкою з'явилася жінка. З привітною усмішкою вона вказала на один з вільних столів.

— Добрий вечір. Сідайте.

— Матуся не відмовиться,— цвірінькнула Кет у бік чоловіків за столом. — Хіба що татусь заперечує?

Чоловіки безглуздо посміхнулися, і тільки рудоволосий пробурмотів щось незрозуміле, а шинкар, невеличкий чоловік середнього віку з поріділим волоссям та мішками під мармуровими очима, швидко повернувся до наливання пива.

Ноа помітила, що його обличчя почервоніло, а бліда шия, яка виглядала з-під білої сорочки, пішла плямами.

Неохоче Ноа протиснулася повз чоловіків позаду Кет, відчуваючи їхні погляди спиною.

— Це ви орендували будинок містера Галшайта, чи не так?

Жінка поклала на стіл меню, а Ноа пильно подивилася на неї краєм ока «поглядом фотографа», як завжди називав це Гілберт. Жінка була не дуже високою і доволі стрункою. На ній був світло-блакитний кардиган поверх коричневої спідниці до колін, її пісочне волосся було заплетене в косу, і якщо не брати до уваги глибоких тіней під темно-синіми очима, вона була гарною жінкою. Її тендітні руки були загарблені, відзначені важкою працею.

— Ну, здається, ці чутки тут швиденько поширилися, — усміхнувшись, Кет швидко простягнула руку жінці. — Катаріна Таліс. Це Гілберт Пробс і моя дочка Нора.

— Ноа. Мене звати *Ноа*. — Ноа сердито глипнула на матір. Як же вона ненавиділа, коли Кет представляла її цим ім'ям. Нора Грегор була акторкою німого кіно, яка прославилася в 20-х роках і скоїла самогубство наприкінці 40-х. Кет обожнювала її, проте сама Ноа вже змалечку протестувала проти імені, не тільки через взірєць для наслідування, а й тому, що звук «р» був для неї заважким.

В одинадцять вона викреслила цю літеру зі свого імені і з того часу не озивалася, якщо Кет до неї так зверталася.

— Марі Шумахер.

Жінка обгорнула долоню Кет і м'яко потиснула. До Ноа і Гілберта вона всміхнулася. Ноа зітхнула з полегшенням. Якщо ім'я Катаріни Таліс і було відомо жінці, то принаймні вона цього не виказала.

Але Ноа зраділа зарано. Маленький шинкар уже дивився на Кет із відкритим ротом, ледь не впустивши кухоль пива.

— Катаріна Таліс. Катаріна Таліс, тобто це *ви*?

За столом постійних відвідувачів бурмотіння стало гучнішим. Кет кивнула, втішно розсміялася, а шинкар в один стрибок опинився біля їхнього столику. Його обличчя засяяло.

— Я бачив усі ваші фільми, я... ну... тобто... я вас не впізнав одразу... бо... я...

Здавалося, він хотів зникнути так само блискавично, як і опинився біля столу. Слова плуталися, він не знав що робити, а ступивши крок назад, ледь не перечепився. Шия пішла плямами, наче в нього трапився миттєвий напад краснухи. Кет неприховано насолоджувалася.

Шинкаря врятував Гілберт. Він узяв меню, погортав його та подивився поверх своїх круглих окулярів на хазяїна привітно та з тією теплою фірмовою посмішкою, яка миттю дозволяла будь-кому розслабитися.

— У вас таке чудове меню, не знаю, що й обрати. Що ви нам порадите? Яєчний сир і гороховий пиріг, чи, може, смажену картоплю, або грибну пательню? Для мене всі варіанти звучать неймовірно спокусливо. Майже певний, що гриби щойно з лісу, чи не так?

Шинкар з полегшенням кивнув.

— Тільки зібрані, друзі, щойно зібрані, найперші літні грибочки: опеньки, підберезники та білі. І наша Марі так добре куховарить, а цих малих готує найкраще.

— Тоді вирішено. — Гілберт тицьнув меню в руки Ноа та поправив окуляри. — Із цим вирішено. Мені грибну пательню.

— Я візьму смажену картоплю з яйцем, — пробурмотіла Ноа.

Кет замовила гороховий пиріг, і хазяїн шугонув на кухню.

Страви були готові щонайменше за десять хвилин.

Чоловіки за сусіднім столом знову повернулися до розмови, з динаміків на стіні залунала німецька народна музика.

Wir habn uns auf den Weg gemacht,

Das große Abenteuer!

Jeder Tag eine Hochzeitsnacht,

Jede Nacht ein Freudenfeuer...¹

¹ «Ми пробралися сюди,/Пригода справжня!/Щодня шлюбна ніч,/Щовечора багаття...»

Ноа ковтнула, коли побачила свою тарілку. Яєшня з трьох яєць поруч із горою смаженої картоплі. Хто в дідька зможе все це з'їсти? Дівчина була б рада отримати пів яйця та ложку картоплі. Однак на тарілках Кет і Гілберта було накладено не менше.

— Святий Боже! — зі сміхом вигукнула Кет. — Ви нас хочете відгодувати?

Марі винувато знизала плечима.

— Усе, що залишиться, ми залюбки запакуємо із собою.

— Ще чого! — Гілберт жадібно накинувся на свою пательню з грибами. — Ми впораємося, чи не так, дівчатка? Якщо ви там щось залишите, то я готовий бути відерцем для залишків сьогодні.

— Тобто лише сьогодні? — Кет поплескала його по великому животу та змовницьки підморгнула шинкарю, який повернувся за стійку. — Від завтра посадимо його на дієту, домовилися?

Господар розгублено посміхнувся, не тямлячи, що сказати. Але Кет уже відсунула ще один стілець і покликала його до столу.

— У мене є ще одне запитання, точніше два чи три.

Вона подмухала на виделку й усміхнулася, зробившись схожою на маленьку дівчинку в перший шкільний день.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

Рекомендована література

[Лист до короля](#)

[Перейти до категорії
Дитяча література](#)

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ